

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНІЗМ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКЦИУ

Рік видання VIII ● № 137 (837) ● НЕДІЛЯ, 19 ЛИСТОПАДА 1967 РОКУ. ● Ціна 2 коп.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ АРТИЛЕРІЇ

Наказ Міністра оборони СРСР

№ 297

19 листопада 1967 р. м. Москва
Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини!
Товариші офіцери, генерали і адмірали!
Товариші робітники, інженери і техніки оборонної промисловості!

Сьогодні наш народ та його Збройні Сили святкують День ракетних військ і артилерії.

В цей день радянські люди віддають данину поваги доблесним захисникам Батьківщини — ракетникам і артилеристам, славним трудівникам оборонної промисловості — творцям першокласної ракетної і артилерійської техніки.

У нинішньому ювілейному році свято ракетників і артилеристів відзначається в обстановці всенародного політичного і трудового піднесення. Видатні успіхи нашої країни, досягнуті під керівництвом Комуністичної партії за 50 років, надихають радянських людей на нові звершення в ім'я торжества комунізму.

Здійснюючи плани господарського і культурного будівництва, неухильного підвищення життєвого рівня народу, Комуністична партія і Радянський уряд лийно стежать за підступами імперіалістичної реакції, безустанно дбають про зміцнення обороноздатності країни, бойової могутності нашої Армії і Флоту. Новим переконливим свідченням цього є рішення III сесії Верховної Ради СРСР, прийнятий нею Закон про загальний військовий обов'язок.

Радянські ракетники й артилеристи разом з усіма воїнами Армії і Флоту з почуттям високої відповідальності виконують свій військовий обов'язок, лийно стоять на бар'ї захисту великих завоювань Жовтня, наполегливо оволодівають грізною ракетною і артилерійською зброєю.

Вітаю і поздоровляю ракетників і артилеристів, працівників оборонної промисловості з Днем ракетних військ і артилерії!

Бажаю особовому складу ракетних військ і артилерії нових досягнень у бойовій і політичній підготовці, підвищенні військової майстерності, у прип'яженні славних традицій Радянських Збройних Сил.

Працівникам оборонної промисловості бажаю дальших успіхів у розвитку й удосконаленні ракетного й артилерійського озброєння.

На ознаменування Дня ракетних військ і артилерії **НАКАЗУЮ:**

Сьогодні, 19 листопада, о 20 годині за місцевим часом салютувати в столиці нашої Батьківщини — Москві, у столицях союзних республік, а також у містах-героях Ленінграді, Волгограді, Севастополі, Одесі і в фортеці-герої Бресті двадцятьма артилерійськими залпами.

Хай живе героїчний радянський народ — будівник комунізму!

Хай живуть доблесні Збройні Сили СРСР та їх ракетні війська і артилерія!

Слава Комуністичній партії Радянського Союзу — натхненникові й організаторові всіх наших перемог!

Міністр оборони СРСР
Маршал Радянського Союзу
А. ГРЕЧКО.

НАЗУСТРІЧ 50-РІЧЧЮ ВСТАНОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ НА УКРАЇНІ

ВОГНЕННИЙ КЛИЧ СТАЛЕВАРІВ

Колектив дільниці майстра К. І. Положая сталеварного цеху Харківського заводу транспортного машинобудування імені Малішева видав майже в два рази більше сталі, ніж було передбачено зобов'язаннями на ювілейний рік.

Сталевари вирішили виконати план другого року п'ятирічки до 17 грудня, а до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна дати понад 2500 тонн надпланової сталі.

Вони звернулися до трудящих області з закликом — гідно зустріти 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

МІСЯЧНИК ПО ВИВЕЗЕННЮ ДОБРИВ

Механізовані бригади Вінницького обласного об'єднання «Сільгосптехніка» достроково виконали річне завдання по вивезенню на поля органічних добрив. При плані 1230 тисяч тонн їх доставлено 1 мільйон 689 тисяч тонн. Тепер в області почався місячник по вивезенню на колгоспні ниви добрив понад план.

(РАТАУ).

ЗА ПРИКЛАДОМ ВОЛОЧИСЬКИХ ХЛІБОРОБІВ

Шириться змагання серед трудівників сільського господарства на честь 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні. Місцють крила у почину волочиських хліборобів, які вирішили ознаменувати третій рік п'ятирічки новими виробничими досягненнями. Так, трудівники полів Хмельницько-

го району Хмельницької області в наступному році зобов'язались на кожному з 24 тисяч гектарів зібрати по 30 центнерів зерна озимої пшениці. Працівники ферм радгоспу імені Васильєва на Київщині борються за те, щоб в наступному році одержати по 1400 центнерів молока на сто гектарів землі.

РАДЯНСЬКІЙ МІЛІЦІЇ — 50 РОКІВ

На їх грудях ордени й медалі, в їх пам'яті спалахи буремних ночей часів громадянської війни, тривога двадцятих років, коли вони почали служити в міліції на Єлисаветградщині. А нині полковники міліції І. Мартиненко та І. Товар — на заслуженому відпочинку. Часто приходять до них на розраду ті, хто лиш недавно одягнув синій мундир.

На знімку: І. Г. МАРТИНЕНКО, краший міліціонер Кіровоградського МВМ М. ПОЛОЗ, І. М. ТОКАР.

Фото В. КОВПАКА.

ЧИТАЙТЕ НА 2-Й СТОР. МАТЕРІАЛИ, ПРИСВЯЧЕНІ 50-РІЧЧЮ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ.

ПРАВОФЛАНГОВІ ПРОФЕСІЇ

ВИСОТНИК

1. —
Була субота. Нестерпно смажило сонце. Микола Герасименко чекав кінця зміни, вже марив пляжем.
О другій годині підняв стрілу баштового крана, почав переодягатися. Внизу почувлись кроки. Визирнув у віконце. До кабіни піднімався майстер Володимир Срібний.
— Ти не раз виручав завод. Ду-

маю, і зараз не відмовишся... Розумієш, Олена Лапкіна з козлового крана захворіла. Нікому працювати в другій зміні. А в Тольятті терміново потрібно відвантажити залізобетонні вироби.

Трохи помовчав, а потім додав:
— Вже й вагони подали.

Герасименко кинув погляд у бік Дніпра, потім — на пекуче сонце і потягнувся до спецівки. Він зро-

зумів: усі сьгоднішні плани полетіли шкереберть.
Коли завантажував останній вагон, з лісу вже брів дрімотливий вечір.

Олександра Конька, з яким живе в одній кімнаті, не застав дома. Тому поївши, Микола почав готувати контрольні роботи, щоб відправити їх пошвидше до інституту, де вчиться заочно.

2. —

Некапливо крокував залізничними шпалами. Зупинився біля козлового крана. В кабіні помітив строкату хустку Ніни Ігнатенко.

— Вже не боїшся висоти?

Та подивилась на кремезну постать хлопця, зухвало посміхнулась:
— Дивися, ще й тебе на буксир

візьму.
— Вона не жартує. Вчора півтори норми виконала.

То вже подала голос із сусіднього крана Люда Єременко. Обох їх не так давно навчив професії машиністів, а зараз, бач, передовиками стали.

Попрямував далі. В протилежному кінці заводського подвіря виднів його баштовий. Він відділявся серед інших машин. Найвищий. Глянеш знизу, коли стоїть з піднятою стрілою, і здається, що ось-ось черконе об нього хмара.

Відрізняється агрегат і внутрішньо. То вже його господарі постарались. Недавно Микола разом з напарником Іваном Тараненком

(Закінчення на 3-й стор.).

ДРУЖБА НЕ ЗНАЄ МЕЖ

Мову різних народів світу можна було почути 16 листопада в Київському палаці піонерів і школярів. Адже тільки у вузах і технікумах столиці України навчається понад дві тисячі посланців усіх континентів земної кулі. Багато з них зібралась разом з молодими киянами на урочистий вечір, присвячений Всесвітньому дню молоді і Міжнародному дню студентів.

Урочистому вечору передували збори і мітинги солідарності з народом та молоддю В'єтнаму. Вони пройшли у вузах і на підприємствах міста. Відбулись численні недільники, кошти від яких надходять у фонд допомоги героїчному В'єтнаму.

Відкриваючи вечір, перший секретар Київського міського комсомолу Костянтин Масюк побажав успіхів у боротьбі всім, хто виступає проти імперіалізму і колоніалізму, за мир і свободу, демократію і соціальний прогрес, за шасливе майбутнє всіх народів.
З доповіддю виступила голова президії Комітету молодіжних організацій України, секретар ЦК ЛКСМУ Т. В. Главак. Потім слово було надано студентові Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка Володимирові Бутовичу, робітнику Київського комбінату хімічного волокна імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції Надії Клим, представникові в'єтнамського земляцтва в Києві Нгуєн Ван Чонгу, членові Спілки письменників України поетові Миколі Сингаївському.

Учасники вечора надіслали вітальну телеграму на адресу Всесвітньої федерації демократичної молоді та Міжнародного союзу студентів.

Потім було вручено спеціальні дипломи і кубки ради інтернаціональної дружби м. Києва та міської ради союзу спортивних товариств і організації УРСР переможцям огляду художньої самодіяльності і спартакіади іноземних студентів, які навчаються в учбових закладах столиці України.

ПЕРЕМОЖЦЯМ ЗМАГАННЯ

Рада Міністрів УРСР і Українська республіканська рада професійних спілок розглянули підсумки соціалістичного змагання областей і міст Української РСР за кращу підготовку шкіл і дитячих дошкільних закладів до 1967—68 навчального року. Втретє переможцем у змаганні визнано Харківську область. Їй залишено перехідний Червоний прапор Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради та присуджено грошову премію в розмірі 10 тисяч карбованців.

Друге місце посіла Київська область, третє — Львівська. Їх відзначено перехідними Червоними прапорами міністерства освіти УРСР і республіканського комітету професійки працівників освіти, вищої шко-

ли і наукових установ та грошовими преміями в розмірі відповідно 8 і 5 тисяч карбованців.

Добре підготували школи і дитячі дошкільні заклади до навчального року Дніпропетровська, Хмельницька, Полтавська, Одеська та інші області республіки.

Рада Міністрів УРСР і Українська республіканська рада професійних спілок закликали громадськість з новою силою розгорнути соціалістичне змагання за зразкову підготовку шкіл і дошкільних дитячих закладів до 1968—69 навчального року.

(РАТАУ).

Дільничний уповноважений Олександрійського міськвідділу міліції С. БАБЕНКО — один з кращих охоронців громадського порядку нашої області.
Фото В. КОВПАКА.

МЕТЕЛИЦЯ. На автостраді біля Красносілки автомашин одразу не злічиш. А далі — два автобуси. Там — діти. Хтось з жінок бідається:

— Та як же це?.. Отак і стоятимемо, поки втихне?..

— А що ж вигадась? — це шофери. — Через кучугури не проб'єшся...

Стоять автомашини. Стоять автобуси. Промайнула година, друга. Раптом — гуркіт тракторних моторів.

— Міліція приїхала, міліція! — вигуквала дівчора.

Так, на допомогу людям прибули працівники Олександрійського районного відділу міліції на чолі з капітаном А. Левендюком. Вони привезли з собою ліжкі, інші рятувальні знаряддя. Поки останній пасажир не добрався до села, люди в синіх шинелях не залишили автостради, де лютувала хуртовина.

...В Івана — відпустка.

По-святковому одягнувся, та й подався в центр Аджамки. Зустрічав знайомих, розпитував про новини. Аж ось Іван побачив, як з вікон одного з будинків снується дим. «Пожежа!» — майнула думка. І він миттю побіг навстріч

**М
О
Я**

МІЛІЦІЯ...

«КЛІЄНТИ» ДИТЯЧОЇ КІМНАТИ

В дитячій кімнаті Кіровоградського міського відділення міліції почала працювати після закінчення педагогічного інституту. Незвичайна для мене, молодого педагога, тут робота. Адже доводиться зустрічатися з дітьми, підлітками, які стали на негідну стежку. Одним батькам важко виховувати їх.

Ось у п'ятнадцятирічного Петра батьки інваліди. Він не звертає уваги на це, бешкетував, не хотів учитись. Я зустрічалась з ним, розмовляла. Довелось познайомитись і з його товаришами. Добре вивчивши характер підлітка, збагнула, куди і як направити його. Знайшла для Петра друзів, порадила батькам, як діяти з сином. І Петя змінився.

Так було і з дев'ятнадцятирічною Людою. Мала вона нехороших подруг, залишила школу, не слухалась матері. З дівчиною почала працювати М. Стубко.

Тепер Люда — за шкільною партою знову, в неї гарні поривання, світла мрія...

З. САВИЦЬКА,

працівник дитячої кімнати

Кіровоградського МВМ.

міліції І. М. Восьмак до палацу і бачить трьох молодиків, які боксують один одного. В одного із них промайнув у руці ніж. Блискавичний прийом самбо — і дебошир знешкоджений. З допомогою молоді хулігани були затримані і доставлені в міський відділ міліції.

За найскладніших обставин комсомолець Іван Восьмак виходить переможцем. Бо в своєму ще короткому житті пройшов школу мужності в рядах Радянської Армії. Про це свідчить і урядова нагорода.

Ще тоді, на службі, Іван Восьмак мріяв стати після демобілізації на правий фланг боротьби з порушниками громадського порядку, на варту спокою радянських громадян.

І ось мрія його збулася. Та, може, й не мав би Іван таких успіхів у роботі, якби не допомагала йому молодь заводів і фабрик міста. З нею він патрулює по охороні громадського порядку, з нею проводить свій відпочинок, передає хлопцям свою майстерність у самбо.

За бездоганну службу в міліції комсомолець Восьмак керівництвом Управління охорони громадського порядку нагороджений значком «Відмінник міліції».

Б. ЛАРЧУК.

ТАК СЕРЦЕ ВЕЛІЛО

небезпечі. Біля хати — вигуки: — Діти, там же діти!..

Кинувся до дверей, зірвав їх. Крізь їдкий дим і полум'я вскочив у кімнату. Невдовзі показався у вікні з переляканою дівчиною на руках. Простягнув дитину жінкам.

Колгоспник В. Копиленко не знав, як дякувати дільничному уповноваженому міліції Івану Олійнику.

...В місті вже давно засвітилися електричні ліхтарі. Як і завжди, сержант міліції Василь Рудик йшов тротуаром, пильно спостерігаючи за вулицею. Сторонньому здавалось, що він дивиться лиш собі під ноги і про щось замислився. Та то не так. Василь бачить, як он у двір, озирнувшись, шмигнув незнайомиць. Рудик насторожився. Пильно обстежуючи кожен кутко двору, пройшов аж до сусідньої вулиці. Нічого не помітив. Рушив до магазину «Рубін». Біля дверей зупинився. І вражений тим, що побачив, оглянувся. А на дверях зірзаний замок. Негайно пройшов у тамбур магазину. Там — зустріч з грабіжником. Двобій. Перемагає Рудик.

...Мчить на великій швидкості центром

Кіровограда автомашина. Шофер не звертає уваги на дорожні знаки, не бачить, що йому пропонує зупинитись автоінспектор лейтенант Микола Шаповалов. Ось-ось може статися нещастя. Микола сідає на попутню автомашину, наздоганяє п'яного шофера. Порівнявшись з порушником, стрибає на підніжку його автомашини. Ще одна мить, і грузовик порушника зупинений. Нещастя не сталося...

Ці кілька записів з мого блокнота свідчать про те, що в міліцейську сім'ю прийшло багато молодих ентузіастів, людей сміливих, мужніх. За партійними та комсомольськими путівками зовсім недавно прибули до нас П. Оніцев, В. Немченко, І. Харитоненко, В. Тимошенко, Г. Бабенко, С. Волик. Вони вже показали себе з найкращого боку. Сержант Волик, Петро Оніцев, Валерій Тимошенко тепер у шерензі кращих охоронців громадського порядку в місті. А скільки молодих ентузіастів, хоч і не одягнули сині шинелі, бережуть спокій хлібороба, робітника. В області діє 1200 добровільних народних дружин, сотні комсомольських і оперативних загонів. Добра половина людей у їх складі — молодь.

Б. КИЗІЛЬ,
капітан міліції, інструктор по політико-виховній роботі УОГП.

КОЛИ сонце ховається за гоголі і пустіє новомиколаївський пляж, начальник рятувальної станції дозволяє собі відпочити. Присідає десь на зеленому березі й з насолодою вдихає прохолоду.

Так було і того разу. Володимир зачинив двері службового кабінету, мріючи помилуватися спокійними водами. Та раптом десь у кущах почує тривожне: «Рятуйте!». На допомогу кликала дівчина.

Миттю пірнув у чагарники. За листям вгадувалися постаті двох грабіжників. Почалося переслідування. Гілки до крові дряпали руки і обличчя. Ось-ось наздожене. Та бандіти, змовившись, зупинилися. Двоє проти одного. Навколо ліс. Допомоги нізвідки. Рішення одне: затримати. Погрозиливо насувалися, тримаючи руки в кишенях. Блискавкою вправ на ближчого, збив з ніг. Другий кинувся тікати, але вже через хвилину лежав також на землі.

Грабіжників судили показовим судом, а комсомольцеві Слебезюку начальником міськвідділу міліції міцно потиснув руку. Тоді й відбулася розмова, яка змінила долю хлопця.

ХТО ПАЛИТЬ „САЛЬВЕ“?

Важко було спочатку Володимирові на посаді оперуповноваженого відділу карного розшуку Управління охорони громадського порядку. Та хлопець не соромився звертатися за допомогою ні до начальника відділу Г. В. Харичкіна, ні до старшого оперуповноваженого Г. І. Дмитрієва. А потім добрим порадицею стали для нього вчитель школи МОГП, де він уже третій рік навчається.

...Дзвінок в управління. В селі Шепіловім Голо-

ванівського району пограбовано магазин. «Поїде Слебезюк», — вирішив начальник карного розшуку.

На місці оперуповноважений з'ясував метод крадіжки. Все говорило, що злочинці були досвідчені. Але хто вони?

«Шукай помічників, — згадав пораду начальника Володимир, — без них нічого не зробиш». Лейтенант знайшов їх серед комсомольців села. Зібрався увечері в сільському клубі.

— Виявити всіх приїжджих, — поставив перед ними завдання. — А особливо придивляйтесь до тих, хто палить «Сальве».

— А це для чого? — здивувалися юнаки.

Володимир пояснив, що в магазині були ці цигарки, а в продаж не надходили. Можливо...

Рецидивіст Степанюк і гадки не мав, що можна «погоріти» на такій дрібниці. Хіба мало чоловіків палить саме ці цигарки? Тому коли на плечі лягли міцні руки оперуповноваженого Володимирів Слобезюка, вдав з себе ображеного.

— Що палите? — запитав неначе ненароком лейтенант.

І злодій зрозумів усе. Головне в роботі лейтенанта міліції Володимира Слобезюка — зв'язок з громадськістю, а особливо з молоддю, серед якої у нього багато надійних помічників.

Стомлений повертається з роботи Володимир. Бере на руки доньку, підходить до вікна і вдвляється у мирне місто. Сьогодні з його допомогою ще один злодій знешкоджений. Не буде заважати праці і відпочинку цих чоловіків і жінок, що зараз проходять повз вікна. А завтра знову робота нелегка, небезпечна, але цікава і потрібна.

І. БОРИСЕНКО.

На фото: В. СЛЕБЕЗЮК.

НА ВОГНИК

На екрані спалахнув вогник, зринувла урочиста мелодія пісні. Чітко карбуючи крок, пройшли на святковому параді люди в синіх мундирах. А потім глядачам усміхнувся симпатичний сержант і запросив їх на телерадіо, присвячену 50-річчю Радянської міліції.

І ось уже на екрані — люди кількох поколінь: полковник міліції І. Токар та І. Мартиненко, які прийшли в міліцію ще в 20-і роки, керівники відділів управління охорони громадського порядку області, молоді працівники міліції з Олександрії, Знам'янки. По-

члася розмова про шляхи, якими пройшла міліція за півстоліття.

На Кіровоградську студію телебачення прийшли також люди в синіх шинелях, яких пісня справді стала рідною сестрою. Концерт, який показали вони на святковому «Вогнику», теж був подарований тим, хто вдень і вночі береже наш спокій.

І. НАЗАРТІЙ.

Іван Восьмак — відмінник

У вихідний день Іван зайшов до крамниці. Хотів придбати черевки, став у чергу.

Раптом сива жінка, що тільки-но вийшла з черги з пакунком, негелосно зойкнула і залилася слізьми:

— Ой, лишенько!.. Зараз... оце витягли пенсію! А я ж думала на зиму пальто купити.

Іван швидко озирнувся довкола. Всі купилися біля старої. Лише низенький чолов'яга середніх років, з опухлим невизражним обличчям почав доспішно виходити.

— Стій! — крикнув Іван і в два стрибки опинився біля того. Міцно взяв за руку:

— Ви?

— Що я, що я? — скоромовкою заговорив чолов'яга.

А сам вільною рукою витяг щось з кишені і хотів непомітно викинути. Та Іван випередив його. Забрав гаманець з корицевої шкіри...

Це не єдиний випадок у неспокійній роботі старшого сержанта міліції Івана Восьмака.

Ось і нещодавно, чергуючи по вулиці Леніна в Кіровограді, почув зляканий голос дівчини:

— В Палаці культури бійка, допоможіть!

Хутко заходить старший сержант

ВИСОТНИК

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

приладнали в кінці стріли складений за їх схемою пристрій. Це для зручності роботи вночі. Щоб каретка, бува, не розбилась. Тільки вона ходить лише в межах допуску. А тільки просунеться хоч на сантиметр далі, зразу ж загоряється червона лампочка — сигнал.

А ще екіпаж баштового продуктивного працює та дисципліною високою виділяється. Стропильники Зоя Григор'єва і Катерина Вакулєнко, як і машиністи, добре знають свою справу. Тому й працює кран ритмічно, хоча строк його експлуатації минули і машину пора вже списувати.

3. — Чув, ніби й досі в Дніпрі купається, «моржем» хочеш стати? — запитав якось Герасименка Микола Бородавка.

— А хіба це гірше, ніж корчити із себе Тарзана?

Юнак почервонів. Герасименко відвів його збик і мовив:

— Не обіжайся, тезко. Жартують хлопці й дівчата. А зачіску ти все-таки приведи в порядок і

школу не пропускай. Вчителі незадоволені твоїм навчанням.

Машиніст крана ще кілька разів розмовляв з Бородавкою. А коли одного дня побачив його, охайно підстриженого, запропонував:

— Тепер і ти можеш ходити до річки крижаний ванни приймати. Русалки не втоплять, бо ні за що хватати.

Обидва розсміялися.

Багато я чув хорошого про Миколу Герасименка на заводі залізобетонних виробів. Хвалили машиніста, як умілого спеціаліста, здібного вожака молоді. Юнаки і дівчата арматурного цеху обрали хлопця групкомсоргом, висунули його кандидатуру в члени заводського комітету.

Сам Микола не з багатословія. Він не з тих оповідачів, у чий устак малоцікаві події набувають неадаптивності їм значимості. Але те, про що мимохідь згадає, — вагомим, правдивим. Таким і запам'ятався мені цей чорнявий висотник.

О. ЛАДАН,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Кремгес.

(Закінчення. Початок в газеті за 17 листопада).

ВДАЛИНІ — МІСТ. На ньому обози, гітлерівці. Значить, злетіти зараз він не може в повітря. Замінований? Певно, ні. Дмитро дає вказівки по радіо: блискавичним ударом нести заміщення у ворожі ряди, а самим прорватися на протилежний берег.

Першим переїхав міст танк Михайла Марчука, а на ньому автоматники. Вони кинулись до будинків, поспіваючи ворога вогнем.

Танк зупинився на обочині. Вадим Князев неподалік розмістив свою машину. На протилежному березі Кражатне звернув з шосе Яремчук. І зупинився на пагорку.

— Міст наш! — полегшено зітхнув Яремчук. — Тепер справа за мінерами.

...Ніч. Сабір Бак'янов — під мостом. Помітив невеличкі пакети вибухівки. Важкий камінь одліг від серця: сержант побачив про-

М. ШЕВЧУК

АЙСТРИ

від. Дзвін ножиць. Провід перерізаний. А з іншого боку мосту те ж саме зробив Артем Плисенко.

Поки під мостом діяли мінери, з танкових гармат, кулеметів, автоматів в усі боки на ворога сипався гарячий град. Німецькі кулемети теж не замовкали.

Бак'янов перерізав провід ще в одному місці, поскидав пакети у воду.

...Ворог зрозумів: то не великий загін напав на них зненацька, а тільки три танки з десантом.

Так, три танки і двадцять п'ять автоматників та мінерів з третьої Червонопрапорної Волноваської дивізії. Німці вирішили будь-що відбити міст, знову замінувати його і висадити в повітря. Почалася атака за атакою. За три години гітлерівці шість разів кидалися в бій. Але щоразу радянські воїни примушували їх повертатись. Яремчук керував боєм по радіо.

— Берегти боеприпаси і пальні! — чувся його голос в танках Марчука та Князева.

— Чого ж там сам стоїш? — запитував Дмитра лейтенант Марчук. — Тебе ж накриють.

— Глибока ніч, темно, — пояснював парторгові Яремчук. — Вони можуть непомітно пробратися на цьому березі до мосту.

Промайнуло півгодини. І знову гітлерівці кинулись в атаку. Ще дужчий натиск на екіпаж Яремчука. Там — вони відчули — легше буде йти вперед, бо вже кілька автоматників поранені.

Десята атака ворога. Марчук не може миритися з тим, що командирів дуже важко. Його танк повертається на протилежний бік мосту. Кілька хвилин, і він уже поруч з Яремчуковим. Німці, вгледівши другий танк, відступили.

— Дмитро, виходить, ти зовсім безкрилий стоїш?

— Що ти? Залиш мені трохи снарядів і мчи назад.

— Та мій же екіпаж сильніший...

— Я знаю краще позиції, Мишко. Кажу тобі: їдь...

Марчук помчав до Князева.

Коли була відбита дванадцята атака, Дмитро почув у навушниках голос командуючого армією. Лейтенант доповів, що четверо десантників поранено, а двоє загинули, екіпажі поки що цілі.

— Міст наш, товаришу генерал, — аж дзвенів голос Яремчука. — Та натиск ворога сильнішим стає. Діють їхні «фердинанди». З обох сторін піхотинці йдуть в наступ. Тому вже важко пробратись до своїх. Князев і Марчук самотужки будуть діяти.

— Вас зрозумів, Молодці! Зараз сипнемо артилерійського дощучку. Ваші координати?.. Лейтенант повідомив, і генерал наказав Яремчуку будь-що переїхати до двох інших танків.

Піхотинці вибралися на танк Яремчука. І скоро на березі річки стояло три радянських танки, обстрілюючи підступи до мосту. А як «фердинанди» рушили по шосе до річки, перед ними стала стіна диму. То «заговорила» наша артилерія. Яремчук уточнив координати, безперервно вигукував в трубку: «Пряме попадання». «Фердинанди» палають... Сотні метрів наперед. Отак... Відмінно... Як з нами?.. Тримаємося. З цього боку не підійдуть.

...Німці все-таки тягнули провід до мосту. Гадали, що там зостанеться тил. Ворога першими помітили автоматники.

А з командного пункту армії повідомляли:

— Вже наступаємо. Протримайтесь кілька хвилин.

ДМИТРО напружує зір. Вдивляється в протилежний берег. А в очах сяють тії. «Невже втома перемагає?»

Вже обідня пора. А не перепочивав з учорашнього вечора: постійно в напруженні, постійно відбиває атаки, керує боєм. Ось знову з командного пункту підполковник Єрмаков цікавиться, як ідуть справи.

— Хай артилеристи зачекають. Самі справимось. Поки що тримаємося. Князев гільки поранений. В плече.

— Гарязд. Тримайтесь. Наші вже недалеко.

І знову Дмитро помітив ворожі танки. Але що це? Вони не до мосту мчать. Та й піхотинці німецькі прямують не сюди.

За річкою показалися силуети інших танків.

— Та це ж наші! Ур-р-ра, хлопці!

А наступного дня з гучномовців лунало повідомлення Радінформбюро: «Вчора, 6 жовтня, після напружених боїв армія 1-го Прибалтійського фронту звільнила містечко Кельме».

ПІДПОЛКОВНИК Єрмаков схилився над аркушем паперу, повільно виводив: «Командир роти танків «Т-34» лейтенант Яремчук Д. О., виконуючи спеціальне завдання командуючого армією, в ніч з 5-го на 6-те жовтня 1944 року, уміло використовуючи складки місцевості, силу і потужність вогню танків, пробився в тил ворога Дюни сміливо, рішуче, увірвався в їх бойову колону, знищив 5 тягачів з гарматами, 4 польових гармати, 4 міномети, 3 зенітних установки і до 50 солдатів та офіцерів гітлерівців. В цю ніч проник у місто Кельме, захопив міст через річку Кражатне, майстерно побудував оборону, протягом 12 годин відбивав жорстокі атаки противника, який намагався оволодіти мостом. Цим самим Д. О. Яремчук забезпечив прорив переднього краю оборони противника і дав можливість нашим військам швидко увійти в про- рив...

Герой Радянського Союзу Д. О. ЯРЕМЧУК.

За збереження мосту через річку Кражатне, за вмале керівництво діями танків, проявлені при цьому героїзм і доблесть лейтенант Яремчук Д. О. гідний найвищої нагороди — Героя Радянського Союзу.

Підполковник Єрмаков.

14 жовтня 1944 р.».

УДАЛЕКЕ українське село Станіславчик надійшов лист. Воїни дякували матері Героя Євдокії Степанівні за виховання хорошого сина.

Проїшли роки. Та подвиг не забуто. Литва шанує пам'ять Героя. У Вільнюсі школярі створили «Музей слави». Цілий куток відведено для матеріалів, які розповідають і про подвиг молодого танкіста. В маленькому містечку Кельме також не забувають про Дмитра Онуфрійовича.

У рідному селі Дмитра Онуфрійовича культурній комісії вирішили відкрити «Кімнату слави». Місцевий художник Іван Арсенійович Нечипорук робить портрет Д. Яремчука, збирає різноманітні матеріали про героя-земляка.

А у великі свята піонери йдуть до матері героя Євдокії Степанівні Яремчук, несуть їй рожеві айстри і просять розповісти про сина.

с. Станіславчик,
Ульяновського району.

Хід передплати на «Молодий комунар» на 15 листопада 1967 року

Райони, міста	Передплачено примірників	Олександрія	1062
		Добровеличківський	1050
		Новгородківський	1023
Кіровоград	3044	Голованівський	964
Новоукраїнський	2320	Кіровоградський	901
Бобринецький	1814	Онуфрійський	889
Кремгесівський	1309	Гайворонський	888
Знам'янський	1285	Устинівський	858
Новоархангельський	1266	Вільшанський	804
Маловіснівський	1170	Компаніївський	774
Олександрійський	1164	Петрівський	650
Новомиргородський	1150	Ульяновський	644
Долішський	1100	Олександрівський	620

В. ЛОГВИН. «Кроки в майбутнє».

В. ЛОГВИН. «Задума».

О. ПЕТРОВ. «У боротьбі за м'яч».

„Червона естафета“ фінішувала

Піароку тривав фотоконкурс «Молодого комунара» на кращий фотозвір, присвячений 50-річчю Великого Жовтня. За цей час надійшло більш як півсотні знімків, які відображали життя комсомольців і молоді Кіровоградщини, зміни, що сталися за часів Радянської влади. Близько двадцяти з них були опубліковані в газеті.

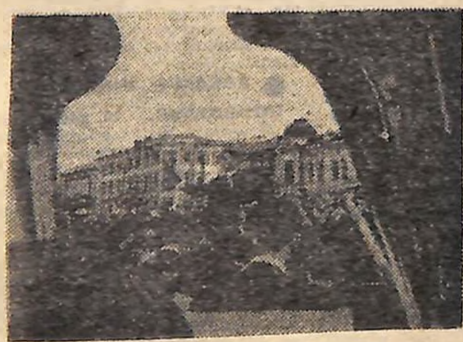
Розглянувши підсумки фотоконкурсу «Червона естафета», журі вирішило: першу премію не присуджувати;

другу премію в розмірі 30 карбованців присудити **В. ЛОГВИНУ** (Кіровоград) за роботи «Задума» і «Кроки в майбутнє»;

третю премію в розмірі 25 карбованців кожну присудити **О. ПЕТРОВУ** (Кіровоград) за роботу «У боротьбі за м'яч», **Г. УДОВИЧЕНКУ** (Олександрія) за роботу «Чуєш, сурми заграли...»;

заохочувальну премію в розмірі 10 карбованців присудити **А. БОЙКУ** (Олександрія) за роботи «Транкторист Володимир Калесник» та «Формувальник Г. Великий».

Редакція щиро поздравляє переможців і дякує всім фотоаматорам, які взяли участь у фотоконкурсі «Червона естафета».

Г. УДОВИЧЕНКО. «Чуєш, сурми заграли...»

